

perius dictum est, sunt purgalae, in coelum mox recipi et intueri clare ipsum Deum trinum et unum, sicut est, pro diversa tamen meritorum ratione, aliam alia perfectius.

V. Illorum autem animas, qui in actuali mortali peccato vel solo originali decedunt, mox in infernum descendere, poenis tamen disparibus puniendas.

VI. Item sanctam apostolicam Sedem et romanum Pontificem in universum orbem tenere primatum et ipsum Pontificem romanum successorem esse beati Petri principis apostolorum et verum Christi vicarium totiusque Ecclesiae caput et omnium christianorum patrem et doctorem existere et ipsi in beato Petro pascendi, regendi et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam in actis oecumenicorum Conciliorum et in sacris canonibus continetur.

VII. Caetera etiam omnia, quae a sacris canonibus et oecumenicis Conciliis ac praecipue a sacrosancta Tridentina Synodo et a Gregorio XIII. praedecessore nostro in professione praedicta orthodoxae fidei a Graecis*) emittenda, tradita, definita et declarata fuerunt, indubitanter recipere ac profiteri debent simulque contraria omnia et schismata atque haereses quascumque, a sancta catholica et apostolica Ecclesia romana, omnium ecclesiarum matre et magistra damnatas, rejectas, anathematizatas, pariter damuare, rejicere, anathematizare ac abjurare omnino tenentur.

§. 2. De Sacramento baptismi, pueris baptizatis, Ritusque in baptisate suscepti mutatione.

I. Presbyteri Graeci baptizatos christum in fronte non consignent et ideo

*) Vd.: *Professio fidei.*

ab ipsis in ordine baptismi apud eorum euchologium praetermittantur, quae sequuntur post illa verba: *καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν* etc. usque ibi: *εἰς τὸ ποιεῖν ὁ ἱερεὺς σχῆμα κύκλου*: hoc est: „et post orationem“ etc., ubi habetur forma hujus consignationis, usque ad illa: „Postea facit Sacerdos figuram circuli“ etc.

II. Cum Presbyteris Graecis in euchologio haec baptismi forma praescribatur: „*baptizatur servus Dei N. in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*“, quae Latinae formae: „Ego te baptizo in nomine“ etc. aequivalet, trinaque aquae immersione seu aspersione in eo conferendo utantur, non sunt his super rebus a latinis locorum Ordinariis inquietandi.

III. Etsi Graecis in regno Cypri commorantibus Innocentius IV. praedecessor noster olim injunxerit, ut in unctionibus, quae circa baptismum fiunt, morem Ecclesiae romanae teneant et observent, si tamen Presbyteri Albanenses Ritus unguendi pectus et dorsi medium, aures, pedes atque manus, in euchologio descriptum servare voluerint, ubi non est contraria consuetudo, non sunt impediendi.

IV. Ritus autem seu consuetudo, quam habere dicuntur Graeci Orientales, unguendi per totum baptizandum corpora, si alicubi tolli vel removeri sine scandalo non potest, cum sive fiat sive non, quantum ad baptismi efficaciam vel effectum, non multum referat, in iisdem toleretur.

V. Nec refert etiam utrum frigida vel calida aqua baptizent, cum in utraque baptismum habere parem vim atque effectum affirmare et tenere dicantur.

VI. Si in eadem Ecclesia infantes utriusque Ritus baptizentur, Graecus parochus subditis suis aqua per ipsum Graeco more benedicta rite baptismum confert; ac propterea molestans

non est, si non utatur aqua baptismali, quae a parochis Latinis juxta morem romanae Ecclesiae adhibeatur: curent tamen ordinarii, ut adsit aqua baptismalis latine consecrata, quam omnino (praeter casum urgentis necessitatis), sacerdos latinus adhibeat, quoties ei occurrerit latinos pueros ad baptismum excipere.

VII. Cum administratio Sacramenti Eucharistiae, quod sub una vel sub utraque specie infantibus in baptismo et pueris in missa solent Graeci exhibere, nihil contra orthodoxam fidem bonosque mores contineat (dummodo iidem Graeci credant firmiterque teneant, communionem hujusmodi non esse necessariam ad salutem et baptismum sine communionem valide ac licite posse ministrari); quia tamen ad decentiam et reverentiam Sacramenti magis expedit, si illud iisdem denegetur, propterea ne Graeci vel Albanenses graeci Ritus Eucharistiae Sacramentum sub una vel sub utraque specie infantibus rationis usu carentibus in baptismo, nec pueris in missa ministrent, interdicimus ac prohibemus.

VIII. Infantes nati ex patre et matre graecis, Ritu graeco, nisi aliter parentes, accedente Ordinarii consensu, voluerint, baptizari debent.

IX. Nati vero ex patre latino et matre graeca, latinis sunt caeremoniis baptizandi; proles enim sequi omnino debet patris Ritus, si sit latinus.

X. Si vero pater sit graecus et mater latina, liberum erit eidem patri ut proles vel Ritu graeco baptizetur vel etiam Ritu latino, si uxor latina praevaluerit, id est, si in gratiam uxoris Latinae consenserit graecus pater, ut latino Ritu baptizetur.

XI. Infantes ad ejus parochi jurisdictionem pertinent, ejus Ritu sunt baptizati, cum per baptismum fiat suscepti Ritus Graeci vel Latini professio, ita ut ad latinum Ritus spectent,

qui latinis caeremoniis baptizati fuerint, qui vero Ritu graeco Sacramentum baptismi susceperint, in Graecorum numero sunt habendi, adeoque si ante usum rationis decesserint, a proprio, cujus Ritu baptizati sunt, parocho et in propria parochia sunt jure communi sepeliendi, nisi iis baptismus collatus fuerit, vel ob gravem necessitatem, cum nimirum morti proximi fuerint, nec haberi poterit proprii parochi vel Ritus copia, vel ex dispensatione apostolica, cum videlicet facultas data fuerit, ut latine quidem baptizentur, sed in suo Ritu graeco permaneant; in his enim casibus non censentur a proprio ad alium Ritus transisse. Post usum rationis autem idem dicendum, nisi quis in alieni Ritus Ecclesia sepeliri cupiat; si quis enim graeco Ritu baptizatus in latina Ecclesia, vel latine baptisate initiatus in Ecclesia graeca sepulturam eligat, juris regulae sunt servandae, nimirum cadaver extra propriam parochiam a proprio parocho esse associandum, quarta funerali ei minime imminuta, et ubi tumulandum est cadaver, ibi a parocho illius Ecclesiae sive Latinae sive Graecae sunt exequiae celebrandae.

XII. Quando vero infantibus praedictis seu etiam adultis exequiae Ritu graeco et in Ecclesia graeca, ut praefertur, jure communi sunt celebrandae, tunc nullum jus habet latinus parochus interessendi cum graeco parocho, nec partem aliquam stolae percipiendi; similiter nullum jus competit parocho graeco, quando exequiae in Ecclesia latina et per latinum parochum sunt peragendae, sed servanda sunt utrobique statuta de juribus parochorum circa sepulturam eorum, qui ad propriam parochiam spectant.

XIII. Quem Ritus semel in baptismo sunt professi, sive latinum sive graecum, in eo institui et educari debent, nec ad alium possunt transire, si la-

tinum semel susceperint; Ritus enim latinus propter suam praestantiam, eo quod sit Ritus sanctae Rom. Ecclesiae omnium Ecclesiarum matris et magistrae, sic supra graecum Ritus praevallet, maxime in italicis regionibus, ubi latinis Episcopis Graeci subjecti sunt, ut non modo ab ipso ad Graecum transitus nullatenus permittatur, verum etiam a Graecis semel assumptus absque apostolica dispensatione deseri nequeat.

XIV. Quod si infans graecum Ritus in baptismo susceperit, tunc requirendus est primum patris Graeci consensus, deinde Episcopi latini licentia, ut possit mater latina filium suum graece baptizatum ad latinam caeremoniam traducere. Adultis autem, si quidem sunt ecclesiastici, in quocumque ordine minori vel etiam majori constituti, saeculares vel regulares, a Ritu graeco ad latinum sine expressa Sedis apostolicae licentia transire non liceat, si laici, ut ad Ritus latinum transire possint, Episcopus dioecesanus pro sua prudentia permittere valeat; non tamen communitati Graecorum sive Albanensium huiusmodi sine Sedis apost. licentia, sed solum privatis personis, attenta uniuscujusque necessitate.

§. 3. De Sacramento Confirmationis.

I. Episcopi latini infantes seu alios in suis dioecibus baptizatos a Presbyteris graecis absolute chrismate in fronte consignatos confirmant, cum neque per praedecessores nostros neque per Nos graecis Presbyteris in Italia et insulis adjacentibus, ut infantibus baptizatis Sacramentum confirmationis conferant, facultas concessa sit aut concedatur; quinimo usque ab anno 1595 a fel. rec. Clemente VIII. praedecessore nostro fuit Presbyteris italo-graecis expresse interdictum, ne baptizatos chrismate consignent.

II. Secus sub conditione et cum cautela eos confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari potest, utrum ab Episcopis graecis ordinem baptismi juxta eorum euchologium servantibus, fuerint baptizati.

III. Idem dicendum, si Episcopus latinus ex dispensatione apostolica Graecum aliquem ordinaverit, qui a Presbytero graeco in Italia vel adjacentibus insulis fuerit baptizatus, nec constet, illum ab aliquo Episcopo sive latino sive graeco chrismate in fronte fuisse consignatum; debet nimirum illum antea absolute confirmare, sub conditione autem, si verosimiliter dubium esse possit, an ab Episcopo graeco fuerit baptizatus.

IV. Quamvis confirmati a simplici Sacerdote cogendi non sunt ejusmodi confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent, cum Sacramentum confirmationis ejusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo salvus quis esse non possit; monendi tamen sunt ab Ordinariis locorum, eos gravis peccati reatu teneri, si, cum possunt ad confirmationem accedere, illam renunt ac negligunt.

V. Ubi graecus catholicus Episcopus haberi potest, prout habetur constitutus in collegio Corsino Italo-Graecorum in Calabria, curent omnino latini Ordinarii, ut ab illo potius graecis caeremoniis juxta graecum euchologium, quam a se latino Ritu, Sacramentum confirmationis subditis suis graeco Ritu viventibus chrismate a latinis Episcopis accepto ministretur, ne scilicet Ecclesiarum Ritus, quoad fieri potest, misceantur.

§. 4. De oleo sancto chrismatis, catechumenorum et infirmorum.

I. Non sunt cogendi Presbyteri graeci olea sancta praeter chrisma ab Episcopis latinis dioecesanis acci-

pere, cum hujusmodi olea ab iis in ipsa oleorum et Sacramentorum exhibitione ex veteri Ritu conficiantur seu benedicantur; nisi tamen contraria consuetudo introducta sit, quam servari volumus ac mandamus. Chrisma autem, quod non nisi ab Episcopo, etiam juxta eorum Ritus, benedici potest, cogantur accipere.

II. Non audeant tamen ab Episcopis graecis externis schismaticis seu sanctae romanae Ecclesiae communionem non habentibus, illud accipere vel eo uti.

III. Item abstineant chrisma accipere a quocumque alio Episcopo latino seu graeco-catholico praeter suum Ordinarium latinum, cujus jurisdictioni subjiciuntur.

§. 5. De Sacramentis poenitentiae et extremae unctionis.

I. Nulli per Sacerdotes vel Confessarios pro satisfactione poenitentiae unctio aliqua solummodo injungatur.

II. Infirmis vero, juxta verbum Jacobi Apostoli, unctio exhibeatur extrema.

III. Nec refert, utrum eadem extrema unctio per unum vel plures Presbyteros fiat, ubi huiusmodi viget consuetudo, dummodo credant et asserant, illud Sacramentum, servata debita materia et forma, ab uno Presbytero valde et licite confici.

IV. Idem Sacerdos materiam adhibere formamque pronuciare respectu debet ac propterea, qui ungit, idem dicat formam respondentem, nec alius ungat et alius formam pronuciet.

V. In casu necessitatis Presbyteri graeci catholici possunt latinos absolvere; utantur tamen forma absolutionis in Concilio generali Florentino praescripta, postea vero, si voluerint, dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma huiusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

VI. Extra vero casum necessitatis, si quos ex Presbyteris Albanensibus peritos et ad confessiones omnium audiendas idoneos Ordinarius latinus judicaverit, ut non solum Graecos sed etiam Latinos ad se accedentes possint absolvere, id eorumdem Ordinarium prudentiae et arbitrio relinquitur.

VII. Sacerdotes quoque conjugati alique, quibus parochiarum cura vel Ecclesiarum parochialium regimen per Episcopos suos committitur, licite et libere possint parochianorum suorum confessiones audire ipsisque poenitentiam injungere pro peccatis, quia, cui licet vel conceditur quod est majus, competit quoque nec negari convenit, quod est minus.

VIII. Ecclesiarum parochialium regimini praeficiant Ordinarii latini, si habere possunt, eos, qui in seminariis Italo-Graecorum erectis, altero quidem Panormi, altero autem in Calabria in oppido s. Benedicti Ullano vel in Collegio Graecorum in Urbe, trium ad minus annorum spatio versati sunt studiisque literarum incubuere, dummodo caetera ad curam animarum exercendam requisita non desint, atque Episcopis ejusdem seminarii praesidis seu respective rectoris literas exhibeant, quae de recta eorum vitae ratione deque in graecis latinisque scientiis progressu testimonium ferant.

IX. Liberum tamen sit ipsis Episcopis viros alios idoneos Coadjutores et Cooperatores Parochis graecis, si opus fuerit, adjungere in audiendis confessionibus et poenitentibus injungendis ac caeteris, quae ad salutem pertinent animarum, ipsisque in his per eorum dioeceses absque Sacerdotum ipsorum praepudio et gravamine committere vices suas, cum propter occupationes multiplices et occasiones varias possit contingere, ut nequeant per easdem dioeceses officium suum exequi per se ipsos.

X. Nunquam monachis graecis seu calogeris animarum cura committatur, nisi ex necessitate vel alia justa causa.

XI. Presbyteri saeculares graeci ex Albania vel aliis Orientis partibus advenientes, abjuratis schismate et erroribus atque in fide catholica bene instructi, in parochialibus seu curatis Ecclesiis Graecorum institui possunt.

XII. Tollendus abusus, ubi est, ut vir atque uxor simul et eodem tempore eidem Presbytero confiteantur.

XIII. Aqua ex Ritu graeco in die Epiphaniae vel primo die mensis benedicta conservetur in Ecclesia, ut illa fideles aspergantur.

§. 6. De Sacramento Eucharistiae et Missae Sacrificio.

I. Sacerdotes ad poenitentiae Sacramentum frequenter accedant, ut, cum divinum ministerium peracturi sunt, nulli coram Deo crimini sint obnoxii, sed cor habeant omni pravitate vacuum, mundum, quoad fieri potest, ac purum; indignum enim ac auribus plane horrendum est, ut qui animum habet aliquo scelere foedatum, Sanctum Sanctorum impuris manibus contrectet et placare Deum attentet, qui in peccatis existens ipsius Dei furor et iracundiam provocat.

II. Item permittitur eisdem, facta jam consecratione, antequam Sacerdos communicet, juxta Ritus in Liturgia praescriptum, aquam ferventem seu tepidam in sacrum calicem infundere.

III. Tollatur abusus tundendi vel etiam miscendi sacro oleo ac iterum coquendi vel alias exsiccandi species Sacramenti sacrae Eucharistiae feria quinta Coenae Domini, ut deinde illud asservent.

IV. Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, quod pro infirmis asservatur, singulis octo diebus aut saltem quindecim renovetur.

V. Non asservetur idem Sacramentum toto anno; si tamen asservatum fuerit, in fine anni sumatur.

VI. In celebratione solemnum et aliarum Missarum et de hora celebrandi eas, dummodo in confectione vel consecratione formam verborum a Domino expressam et traditam observent et celebrando non transgrediantur horam nonam, suam sequi consuetudinem permittantur, ita tamen, ut jejunii lex de unica comestione in die religiose servetur; et si alicubi viget consuetudo producendi jejunium cum missa usque ad vesperam, minime aboleatur, sed in suo robore ac firmitate permaneat.

VII. Si inter Graecos, qui in Italia et insulis adjacentibus degunt, viget abusus, quem in orientalibus regionibus vigere perhibent, ut monachi Eucharistiae particulam suspensam ad collum vel aliter secum deferant, necnon in privatis domibus, ubi eos commorari contingat, retineant, ut eo auxilio freti liberi a quibuscumque periculis evadant, vel cum in longiora itinera se committunt ea refici valeant, eum omnino abolere volumus et expresse mandamus praefatisque monachis, ne id imposterum facere audeant, severissime prohibemus. Obsequium enim ac reverentia, qua singuli fideles augustissimum hoc Sacramentum prosequi debent, non patitur, ut privatim ac latenter, cujuscumque arbitrio et voluntate, domi illud retineatur aut in itineribus ac peregrinationibus asportetur.

VIII. Cum in parochialibus Ecclesiis ipsorum Graecorum, ex antiquissimo et hactenus servato Ritu, nonnisi semel in die per unum Sacerdotem celebrare liceat, permittitur quidem Presbyteris graecis suum, si velint, morem hac in parte servare; interdicatur autem latinis Sacerdotibus, ne Missas et alia divina Officia in dictis

Graecorum Ecclesiis et super eorum altaribus majoribus, extra casum aliqujus necessitatis et aliorum altarium Ecclesiarumque defectus, et nisi ex parochi graeci consensu, quem nullatenus hujusmodi in casibus negare possit, celebrent.

IX. Quia tamen ipsi Graeci et Albanenses Presbyteri nobis humillime supplicarunt, ut sibi liceat pro Sacerdotum numero plures in die in suis Ecclesiis Missas celebrare, nos ipsorum precibus annuere volentes praesentes nostras concedimus ac indulgemus, ut in suis parochialibus vel aliis Ecclesiis praeter altare majus alia etiam minora altaria seu capellas sacris indumentis Graecorum seu Latinorum mere ornata seu ornatas erigant, in quibus latini vel graeci Presbyteri respective suo quisque Ritu celebrare valeant.

X. Cum in sacro generali Florentino Concilio praescriptum sit, ut unusquisque Sacerdos Eucharistiam juxta Ecclesiae suae Ritus, sive latinae sive graecae, in azymo seu fermentato conficere debeat, vetitumque a summis romanis Pontificibus praedecessoribus nostris, ne latinus Sacerdos graeco Ritu aut graecus latino utatur, districtius inhibemus, etiam sub poenis perpetuae suspensionis a divinis, ne Presbyteri graeci latino more et latini graeco Ritu, sub quovis licentiarum et facultatum Missas et alia divina Officia, Graeci latino more et Latini graeco Ritu celebrandi, ab apostolica Sede vel ejus Legatis ac etiam majori poenitentiario pro tempore existente obtentorum praetextu Missas et alia divina Officia celebrare vel celebrari facere praesument.

XI. Eadem quoque ratione, tam ubi sunt duae parochiae, latina altera et altera graeca, quam in una eademque parochiali Latinorum vel etiam Graecorum Ecclesia, in qua, ut permitti-

tur, praeter altare majus, quod pro solis graecis sacerdotibus erectum est, minora quoque altaria pro latinorum Sacerdotum usu extracta conspiciuntur, statuimus et decernimus, ut neque latinus parochus pyxidem in ciborio cum particulis sub specie fermentati pro communione Graecorum, neque parochus graecus sub specie azymi pro communione Latinorum, in quocumque Ecclesiae suae altari retineat; sed unusquisque sacerdos nonnisi in suo sive graeco sive latino Ritu Eucharistiam fidelibus porrigere debeat.

XII. Ne laici autem latini communionem a graecis Presbyteris sub specie fermentati recipiant, prohibemus omnino et interdicimus.

XIII. Graecis tamen laicis permittimus, ut, ubi parochiam graecam non habent, possint, si vellint, in Ecclesia latina Eucharistiam sub specie azymi a latinis sacerdotibus sumere.

XIV. Quod si in locis, in quibus Graeci et Latini simul moram trahunt et sunt utriusque Ritus Ecclesiae, Latini quidem in fermentato et Graeci in azymo sacram Eucharistiam quandoque sumere soleant; siquidem haec consuetudo sine populi offensione animorumque commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut Latini semper in azymo, Graeci autem, ubi propriam parochiam habent, in fermentato communicent.

XV. Ut autem iidem laici Graeci eucharistica sub utraque specie communione refici valeant, permittimus in illis dumtaxat locis, in quibus ejusmodi Ritus introductus est et ad praesentem usque diem servatur ac viget, ita tamen, ut sub altera tantum specie totum atque integrum Christum verumque Sacramentum sumi firmiter credant ac propterea, quoad fructum attingit, nulla gratia ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem

solam accipiunt; ubi vero praefatus Ritus consuetudine hactenus receptus non est, Episcopis, quorum jurisdictioni Graeci subijciuntur, curae sit, ne in posterum admittatur.

XVI. Volentes autem specialem ipsis graecis et albanensibus Presbyteris gratiam facere, tenore praesentium, ut tempore jejunii quadragesimalis, quo exceptis dominicis, sabbatis et nonnullis solemnioribus festivitibus, ex antiquo more, nonnisi Missa Praesantificationum celebratur, Graeci et Albanenses praedicti, servato tamen nec praetermissa in parochialibus Ecclesiis Praesantificationum Ritu, in aliis altaribus seu Ecclesiis sive capellis, pro sua ac fidelium populorum devotione, missas integras quibuslibet hebdomadae diebus ac praesertim cum dies festi de praecepto Latinae Ecclesiae occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo majoris hebdomadae triduo, celebrare possint et valeant, concedimus et indulgemus.

XVII. Si Graeci velint accipere *altaria portatilia ab Episcopis latinis consecrata*, bene erit; sin minus, tolerent eorum antimensia sive throni super altaria lapidea ponendi, cum celebrant.

XVIII. Corporalia ut Latini habeant, nisi thronis etiam pro corporalibus utantur.

XIX. Latinis Presbyteris latino Ritu in Graecorum catholicorum Ecclesiis celebrantibus, si careant proprio altari portatili lapideo, super antimensis seu thronis Graecorum sacrum facere non licet.

XX. Unusquisque sacerdos in aureo vel argenteo solum aut saltem stanneo calice sacrificet, habens thronos seu corporale de lino, candidum et nitidum, et altare mundis vestimentis opertum vel decenti paratu ornatum.

XXI. Mulieres autem servire ad al-

tere non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

§. 7. De Sacramento Ordinis.

I. Romani Pontifices praedecessores nostri necessitatibus Italo-Graecorum occurrere volentes, ut commode possent a proprii Ritus praesulibus ad ordines promoveri simulque caventes, ne si ab Ordinariis latinis ad graecos antistites in Graeciam vel Epirum aut alias Orientis partes cum dimissoriis remitterentur, ad schismaticos Episcopos pro ordinatione confugerent, constituerunt: Clemens quidem VIII. anno 1595 Romae habendum esse Episcopum graecum catholicum, qui Graecos Episcopis latinis Italiae et adjacentium insularum subjectos sacris ordinibus initiaret; Clemens vero XII. anno 1735, ut Italo-Graecorum in utraque Sicilia commorantium commodis consulere, alterum ejusdem graeci Ritus Episcopum in seminario Corsino a se in Calabria erecto propter Graecorum hujusmodi ordinationes manere jussit, quorum laudatissimum institutum Nos quoque per praesentes nostras perpetuo valituras literas confirmamus et innovamus.

II. Ne quis Clericus saecularis Ritus graeci, quamvis alias sit idoneus moribus, scientia et aetate, ad sacros ordines promoveatur, nisi prius legitime constet, eum ecclesiasticum beneficium vel patrimonium, quod sibi ad vitam honeste sufficiat, pacifice possidere, ac propterea deficiente titulo beneficii, per legitima documenta Ordinarium suum certiore reddere debet de sufficienti patrimonio, ut valeat sacris ordinibus initiari, loco autem dicti patrimonii nec Clericus uxoris suae dotem assignare praesumat nec Ordinarius eam recipere audeat.

III. Quemadmodum etiam nemo ex Graecis seu Albanensibus in Calabria et Sicilia commorantibus ad sacra mi-

nisteria assumatur, qui trium saltem annorum spatio graecis latinisque literis non dederit operam in altero ex seminariis Italo-Graecorum vel in collegio Graecorum in Urbe.

IV. Promovendi ad sacerdotium et Presbyteri, qui praeficiendi fuerint Ecclesiarum regimini, examinentur antea diligenter, si praecipue de horis canonicis et Missarum Officiis secundum distinctionem temporum exequentis sint sufficienter instructi, ut ad haec nonnisi digni admittantur.

V. Sacerdotes et quicumque sunt in sacris ordinibus constituti horas canonicas more suo dicant, et priusquam Missam celebrent, Officium matutinale recitare curent.

VI. Episcopi graeci in ordinibus conferendis Ritus proprium graecum in euchologio descriptum servant, in quo, etsi nonnullis de minoribus ordinibus praetermissi videantur, eos tamen vel nunquam habuisse vel eorum exercitium aliis ordinibus esse adnexum iidem Graeci affirmant.

VII. Inde tamen dubitationes quandoque oriri solent, quinam nimirum ordines supplendi sint ab eo, qui primum Ritu graeco aliquibus ordinibus fuit initiatus, deinde Ritu latino ad reliquos est promovendus. Quas controversias ut de medio penitus tollamus certamque tradamus regulam in posterum servandam, ita decernimus, si quis Ritu graeco Clericus et Lector tantum fuit initiatus atque ex benignitate Sedis apostolicae obtinuit, ut majores ordines latinis caeremoniis sibi conferantur, is, antequam Subdiaconus ordinetur, tres minores ordines omissos debet Ritu latino suscipere. Si vero, praeter Lectoris ordinem, ad subdiaconatum etiam graeco Ritu ascendit et ex dispensatione illidem apostolica facultas sibi facta est, caeteros ordines Ritu latino suscipiendi, antequam inter Diaconos cooptetur, ex

minoribus ordinibus exorcistatum tantummodo supplere cogitur, cum per subdiaconatum graeco Ritu collatum, acolythatum et ostiaratum recepisse censeatur. Idem dicendum de eo, qui una cum reliquis inferioribus ordinibus diaconatum aut presbyteratum graece suscepit et latino postea Ritu ad sacrum presbyteratus respective ordinem aut episcopatum promovendus sit, ex apostolica concessione, nimirum exorcistatus ordinem in ipso, antequam Presbyter ordinetur aut Episcopus consecretur, esse supplendum.

VIII. Graeci sine literis dimissoriis Episcopi latini Dioecesiani nullatenus ad primam tonsuram vel aliquem ordinem recipiendum admittantur.

IX. Promoti ad primam tonsuram vel ad alium quemcumque ordinem sine dimissoriis latini Ordinarii suspensi sint, et si suspensi in sacris ordinibus ministraverint, efficiuntur irregulares, sicut et latini.

X. Super hujusmodi autem et similibus irregularitatibus dispensandi facultatem a sancta Sede apostolica obtineri oportet.

XI. Non sunt admittendi Episcopi schismatici sive pro ordinibus sive pro aliis Sacramentis conferendis, sed impediendi, quoad sancta apost. Sedes desuper consulatur et responsum habeatur.

XII. Quos vero communionem sanctae romanae Ecclesiae habere constiterit, eis pontificalia exercendi facultatem Ordinarii latini in suis dioecibus libere concedere possunt.

XIII. Ordinati ab Episcopis schismaticis alias rite ordinatis, servata debita forma, recipiunt quidem ordinem, sed non executionem.

XIV. Proinde ipsi Ordinati ab Episcopis schismaticis correcti vel emendati reconciliandi sunt et absolvendi cum poenitentis salutaribus, dummodo errores, si quos amplexi fuerint, sin-

minus, schisma Ordinatoris, abjurent in iudicio vel publice vel secreto pro qualitate facti.

XV. In ordinibus autem per eos alias rite susceptis ministrare non permittantur, nisi cum ipsis super irregularitate huiusmodi occasione contracta, auctoritate sanctae Sedis apost. fuerit dispensatum.

XVI. Cum ex Ecclesiae disciplina a Graecis olim recepta promoti ad aliquem ordinem sacrum, si per aliquod temporis intervallum in eo non fuerint versati, ad altiore gradum ascendere non possint, quo nimirum Ordinandorum fides morumque probitas eo temporis spatio cognosci valeat, qua lege Graeci seu Albanenses in Italia et insulis adjacentibus commorantes dubio procul tenentur, nihilominus cum praedicti Graeci seu Albanenses Ordinarios suos, quibus subiciuntur, habeant Latinos, a quibus tanquam alieni Ritus sacris ordinibus initiari prohibentur, ac proinde cum Romam vel in Calabriam, ubi sunt Episcopi a sancto Sede apostolica ad ordinationes Ritu graeco exercendas deputati, repetitis vicibus, non sine quamplurimis incommodis et expensis, ad sacros ordines juxta temporum intervalla suscipiendos sese conferre deberent, Nos eosdem Graecos seu Albanenses gratiis et favoribus prosequi eorumque incommodis consulere volentes de apostolica plenitudine potestatis praefatis Episcopis graecis Romae et in Calabria pro tempore degentibus licentiam et facultatem impertimur, ut Graecos seu Albanenses huiusmodi ex longinquis regionibus accedentes, qui minoribus sive majoribus ordinibus initiari cupiunt, ad omnes ordines promovere in posterum valeant tribus diebus festis, non autem continuis, sed aliquo temporis intervallo Antistitis ordinantis arbitrio separatis, non servata inter-

stitiorum lege nec requisita ad hoc ab iis, qui initiantur, suorum respective Ordinariorum latinorum licentia sive dispensatione.

XVII. At cum illis Graecis seu Albanensibus, qui domicilium habent, seu alias commorantur in ea provincia, in qua Episcopus Ritus graeci solet sacras ordinationes exercere, ad quem propterea sine gravi incommodo per temporum intervalla accedere possunt, ab interstitiorum lege minime dispensamus, praeterquam cum Alumnis et Convictoribus Ritus graeci Collegii graeci Urbis et Italo-Albanensium in Calabria et Sicilia, si eorundem Collegiorum necessitas vel utilitas arbitrio sanctae romanae Ecclesiae Cardinalis Administratoris et Protectoris praefati Collegii Graecorum Urbis, et Episcopi praesidentis seu Rectoris utriusque Collegii Italo-Albanensium praedicti respective pro tempore existentium exegerit, ut praefati Alumni et Convictores absque temporis intervallo tribus diebus festis, non tamen continuis, ut praefertur, ad ordines promoveantur, quo casu eos sic initiari posse, plenam facultatem facimus atque concedimus.

XVIII. Illis autem, qui non servata interstitiorum lege sunt hactenus bona fide ordinati, ex apostolica benignitate etiam concedimus, ut in susceptis ordinibus ministrare et ad majores etiam servatis servandis ascendere absque alia dispensatione valeant.

XIX. Quod tamen de aetate Ordinandorum a sacrosancto Trid. Concilio praescriptum est, omnino servari volumus. Nullus proinde ex praedictis Graecis seu Albanensibus ad subdiaconatus ordinem ante vigesimum secundum, ad diaconatus ante vigesimum tertium, ad presbyteratus ante vigesimum quintum suae aetatis annum absque apostolica dispensatione promoveatur. Praefatorum autem grae-

corum praesulum conscientiam oneramus, ut dignos dumtaxat et quos literis et iis, quae ad ordines exercendos pertinent, bene instructos esse noverint, ad sacra ministeria assumant.

XX. Ut in ordinibus conferendis quaelibet Rituum confusio et commixtio penitus tollatur, et unius Ritus Antistes alterius Ritus Clericos initiare in posterum minime valeat, sub perpetuae suspensionis a divinis poenis prohibemus, ne latinus quicumque Episcopus etiam subjectos suae jurisdictioni Graecos, neque graecus quilibet Antistes Latinos quovis praetextu sine speciali Sedis apostolicae licentia, ad primam tonsuram vel ullum ordinem sive minorem sive majorem promovere praesumat; alioquin tam ordinans quam ordinatus perpetuam, ut praefertur, suspensionem se subituros intelligant.

XXI. Maxime autem neque permittendum neque ullo modo tolerandum, ut Latini ex Latinis progeniti ac latino Ritu educati, qui continentiam profiteri nolunt, juxta Ritu graecum, sub spe retinendi uxores, ad sacros ordines a quocumque Antistite quavis auctoritate fulgente promoveantur, tam in locis, in quibus non sunt populi graeco Ritu viventes, sed Latini, quam in locis, in quibus sunt populi, qui a Graecis antiquitus fuerint oriundi, seu a Graecis originem ducant, vel alias retroactis temporibus Ritu graecum servaverint, seu apud illos vel in eorum aliquibus Ecclesiis Ritus huiusmodi ab antiquo hactenus fuerit observatus.

XXII. Cum iis tamen Italo-Graecis, qui ad hanc diem vel propter antiquam consuetudinem vel propter quaedam sibi, ut ajunt, a romanis Pontificibus praedecessoribus nostris concessa privilegia, quibus mittebatur Episcopis latinis, ut Graecos sibi subjectos, vel ipsi ordinarent seu ab aliis tam graecis

quam latinis Episcopis ordinari facerent, ab Episcopis latinis bona fide et absque dispensatione apost., ad clericalem tonsuram vel minores seu majores ordines sunt promoti, cum animo tamen proprium graecum Ritu retinendi et absque actuali latini Ritus in susceptis ordinibus exercitio, per praesentes nostras hac vice tantum dispensamus, ut eis liceat in suo graeco Ritu permanere, in eoque ad ulteriores ordines (dummodo per suum Ordinarium approbati fuerint) a graeco Episcopo promoveri; per easdem nostras expresse prohibentes, ne quid huiusmodi de caetero, vel a Graecis ipsis vel a latinis Episcopis, inconsulta sancta Sede, attentetur.

XXIII. Insuper ut omnibus circa praefatas Italo-Graecorum huiusmodi per Latinos praesules ordinationes controversiis ac dubiis opportuna ratione obviamus, hac nostra constitutione decernimus et declaramus, quod, si Episcopus latinus sive Ordinarius, Italo-Graecis primam tonsuram vel ordines minores Ritu latino conferat, cum dispensatione apostolica, itaut ordinati ab illo in suo graeco Ritu ministrare debeant (quod ex defectu graecorum praesulum per Sedem apost. concedi solet); licite possit idem latinus Ordinarius literas dimissoriales Italo-Graecis huiusmodi a se vel ab alio latino praesule, ut permittitur, ordinatis concedere, ut ad sacros ordines graeco Ritu absque alia dispensatione apostolica promoveantur.

XXIV. Si vero absque apostolica dispensatione Italo-Graeci huiusmodi a latino Episcopo ad aliquos ordines Ritu latino promoverentur (id quod illicite tam ab ordinante quam ab ordinatis fieret, utpote huic nostrae constitutioni contrarium) graeci Clerici huiusmodi sic latino Ritui alligantur, ut ab eo ad graecum redire amplius non liceat sine apostolica dispensa-